

Csontos Márta

Meditáció a zeneszobában

Itt ülök éjjel-nappal, s hallgatom
a falak énekét szürke hajnalokon,
hallgatom az üvegre tapadó zajokat
a házak között — nézem az olvadás
ragacsos folyamát, s az éjfél közeli
meditációban megnyílik a zeneszoba.
Összefognak bennem a dallamok,
mégsem áll össze nekem a szimfónia,
félúton átáznak a szinkópák, a félhangok
s a szünetjelek átrágnak a kottalapot.

Itt ülök éjjel-nappal egy árnyékomon
túl nyúló kispadon, s a fáradt tér
cellájába rejtem magam. Virágokat
festek a talpig feketébe öltözött
éjszaka köntösére — mindenki hallgat
körülöttem, én is saját hallgatásom
csendjében kuporgok az alaplapon.

Itt ülök az Idő kapujában; minden
oly igazinak látszik, s ahogy erős
karjaimmal tartom az eget, felolvad
az ágaimra fagyott fény. Ülök az értelem
szegletén, s a felső birodalom utasítására
őrzöm az üresség velem feltöltött övezetét.

Fekete-fehér, igen-nem

Fehér a hó, a fény, a látszat,
az igen, a nem; fehér az égen túl a
Semmi is — minden fehér.
csak amit létezőnek látsz
az elrejtett mögött, az a fekete,
ott nyílik a vakablak, ahol ellobban a kanóc,
ahol nem szólhatsz az utolsó szó jogán.

Én, mint üzletasszony, árulom
idelent a feketét, de az árukészletben
a éjsötét nem a szín hiánya, nem
a kóborló halottlátók kiváltsága.

Mögötte van önmagam másik
része, amit nem választhatok, mert
nem tudok ártani az odaátnak, csak a
törékeny, színgazdag láthatónak.

Kit kidobtak múltó napokra, nem
tudja magyarázni a fehérben a
feketét, műhelyében nem tudja
jól eltalálni a méltóság és a halál
keverési arányát, a feketébe nem
tudja elmenteni a fehér jelenlétét.

Abbagnano* figyelmeztetései

Zárt ajtókon zörgetsz,
nem fogadnak be ezek a falak,
melyekből asszonysírás szivárog.
Nem tudsz semmit e szivárgásról,
összekeveredik más hangokkal, képekkel,
más gyermekkorokkal, melyben nem leled
a magadét.

Már nincs helyed a kalandban.
sehol nincs már helyed,
sétálsz e falak előtt, mintha lennének ők
őrzői tegnapi lépteidnek, mintha
csendóráidat zárnák maguk köré, úgy,
hogy te közben kinn rekedtél,
egy másik esőben, mely elmossa
a szivárgó asszonysírást.

Játszótársnak választasz mást,
hisz játszanod kell ennyi halál előtt
ugyanannyi életet, a lőtoronyban,
a falak zegzugos árnyékában,
az ágyúcsöveken, a lövészárokbán,
és főként a felvonóhidakon,
melyekre megterveztetett a holnapi napod,
hogy bebocsájtást nyerhess a várba.

'Don Benedetto' hangja hamis,
Hamiskás lesz az asszonysírás,

*Abbagnano(1901–1990) egzisztencialista morálfilozófus, elméletének lényege a negatív tartalmú koncepciókkal szemben az ember mint lehetőség az élet pozitív értékeivel.

az eső zúgása, a csendóra,
hamisan szállnak a lőtorony lövedékének
hangjai egy másik korba,
ahol én még nem voltam gyermek,
hogy feladhassam a várat
csörgő aranyért, vattacukorért,
hogy másé is legyen az én történetem.

Ráduly János

Haikuk

Megszárnyasodtak

Rámosolyogtál
A reményeimre: mind
Megszárnyasodtak.

Aggódni

Köszönöm, édes:
Megtanítottál engem
Érted aggódni.

Szétkiáltom

Határos vagy a
Csodával: szétkiáltom
Büszkeségemet.

Féltelek

Rám pazarolod
Minden szép jószágodat:
Már féltelek.

Mosolyodba

Nyugalmam titka:
Berendezkedtem a te
Friss mosolyodba.
